

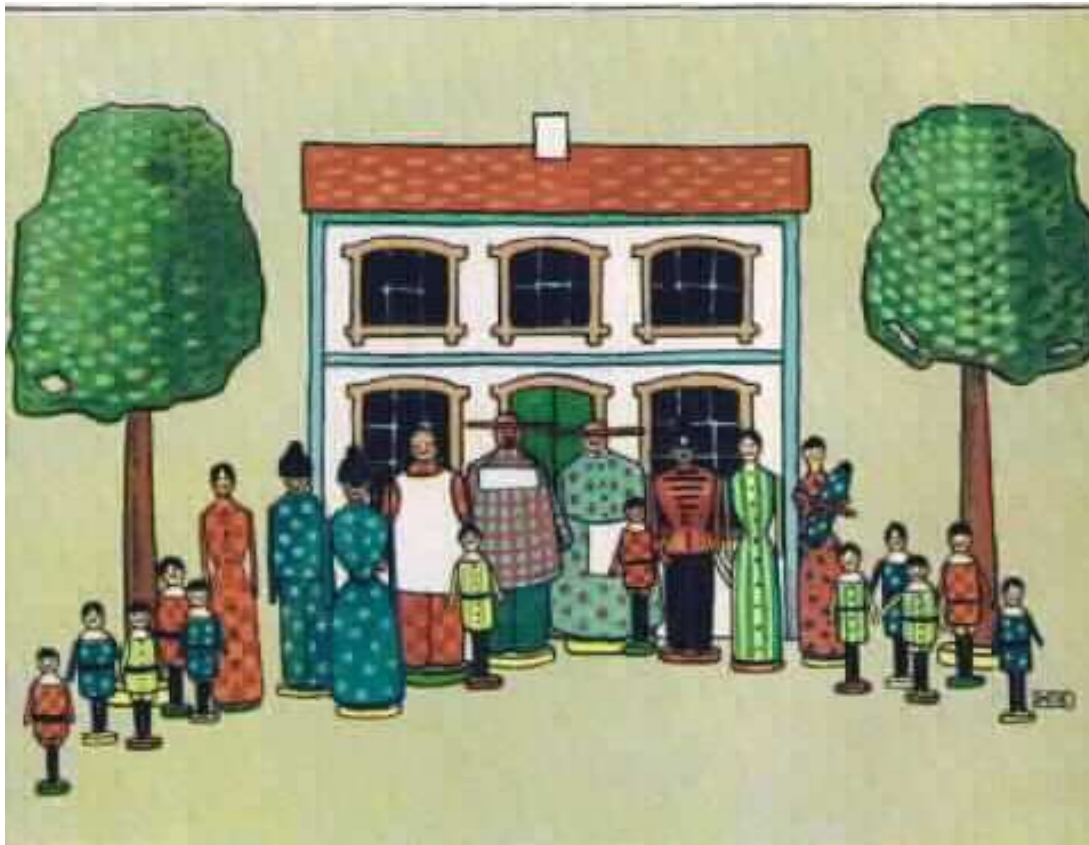

כפר הבאות

כפר הבאות

הנץ הופמן

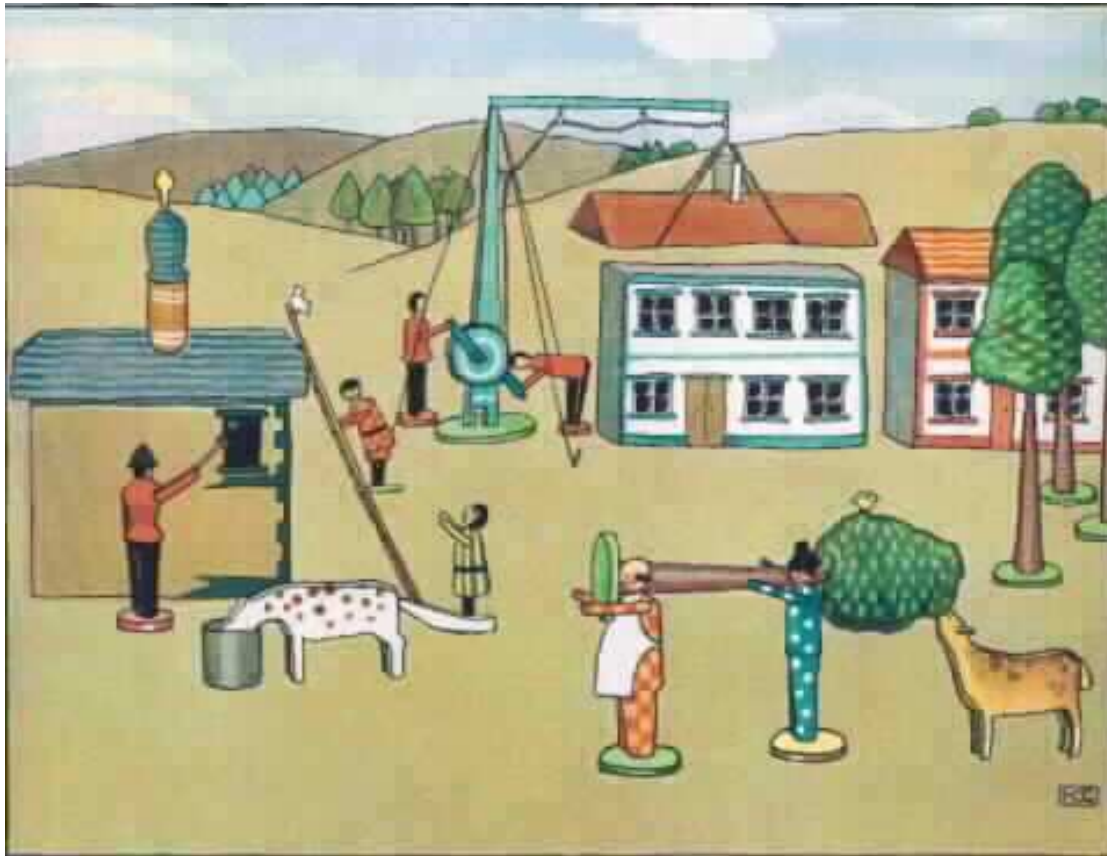
1906

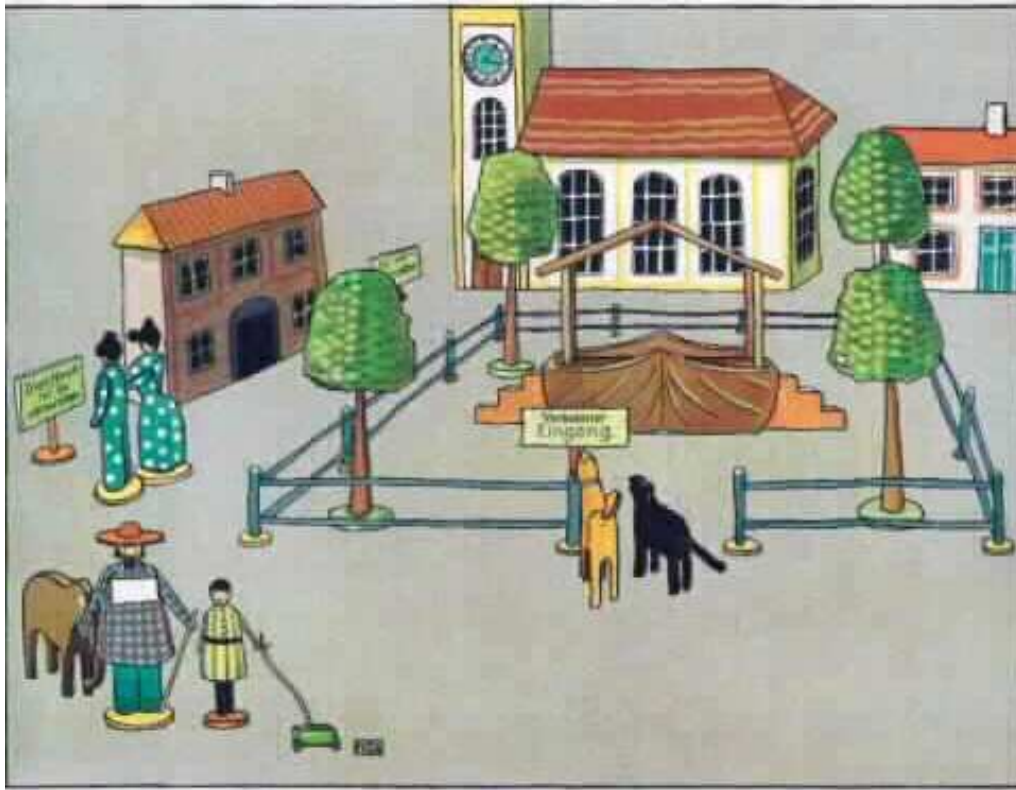
כך אומר אבא הבובות:
"החיים האלה נמאסו עלי.
דוקרים לי כאן, עוקצים לי
שם..

איני יוכל לסבול יותר.
בואי אישתי, בואו ילדים
אני יודע מה דרוש לנו
הושיטו יד זה לזה
ובואו אחרי למקום חדש."

הנה הם הולכים בשמחה ובגיל
למקום מרוחק ושקט. מפרקים את
הציוד שלהם ובונים במהירות את הבית
הראשון.
בסככה גדולה נשמרות הבהמות,
מסביב צומחים אילנות ומי שרואה חייב
להודות שכפר הבובות יפה מאוד.

לאופה מצליח הכל, גם החייט
 מכין בגדים לרוב. לכל תושבי כפר
 הבובות זורמים חיים בשמחה.
 וגם אמא של הילדים יודעת מדוע
 היא שמחה.

בית אחרי בית נבנים מהר, חומה מסביב
 ומגדל שמירה. בכיכר השוק עומדת
 מזרקה, ממנה נשפך יין משובח
 ומי שותה ממנו לא יחלה ולא יזדקן.

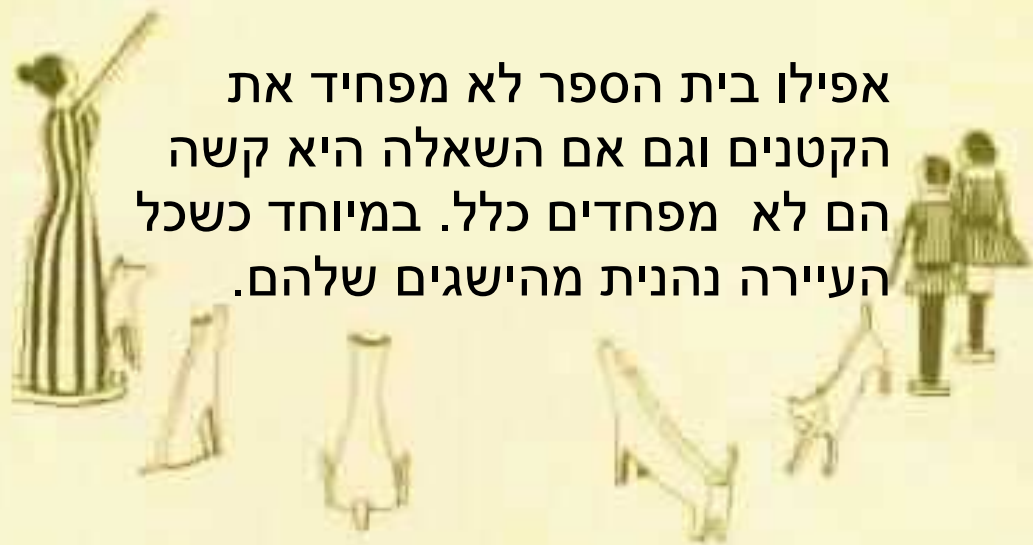
לפעמים, בערב חמים הולכת יחד עם
הילדים לאחו הקיצי והירוק ואומרת:
"כמה יפה לחיות בטבע. בשמיים עננים
לבנים, גם שירת הציפורים וריח הפרחים.
כל החיות ידידותיות מאוד וכאן נשאר
ללא ספק."

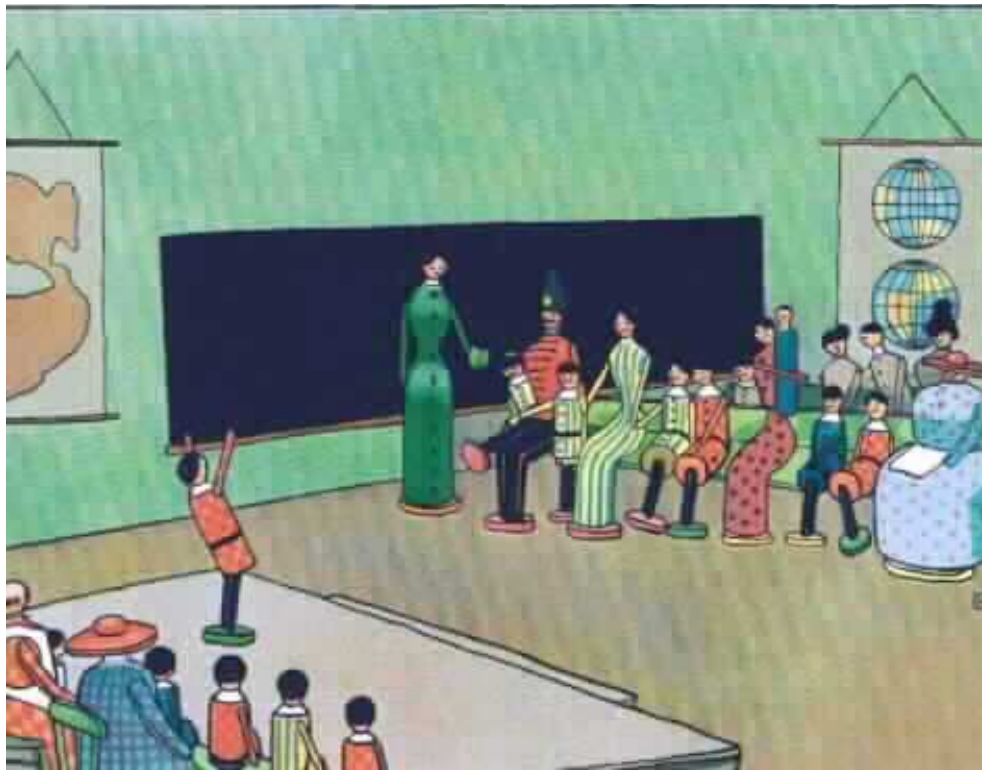

א ב ג

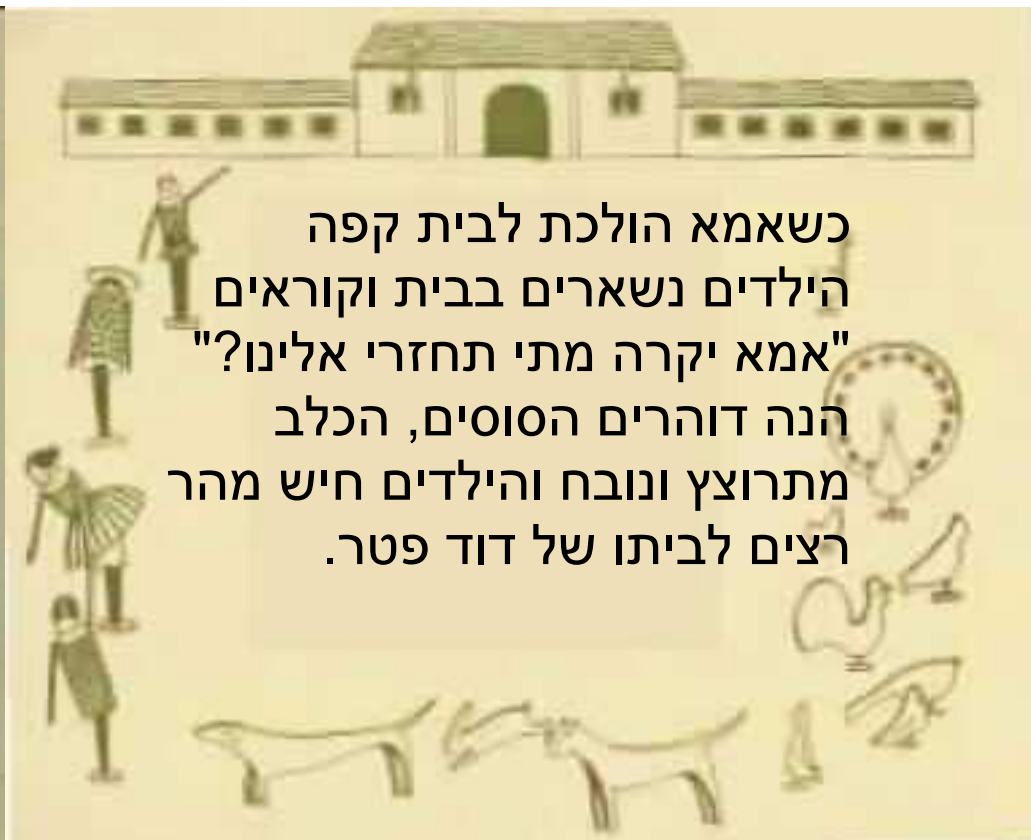
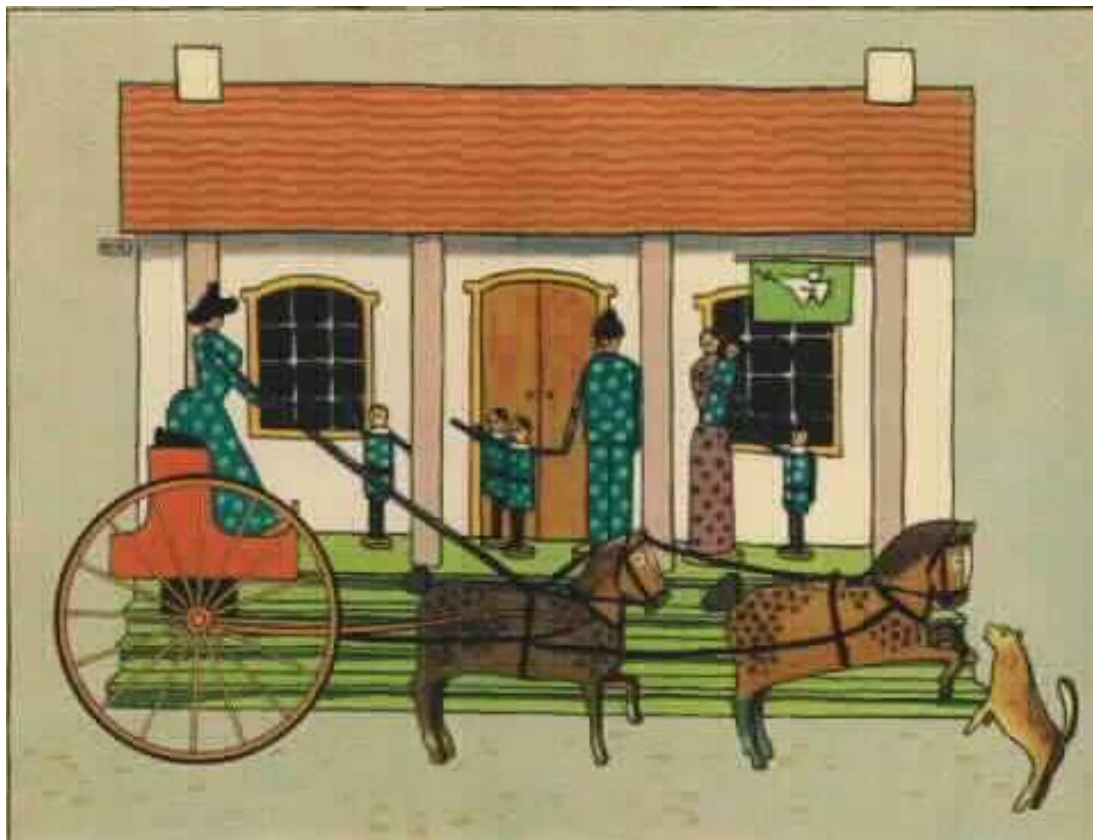
אפילו בית הספר לא מפחיד את
הקטנים וגם אם השאלה היא קשה
הם לא מפחדים כלל. במיוחד כשכל
העיירה נהנית מהישגים שלהם.

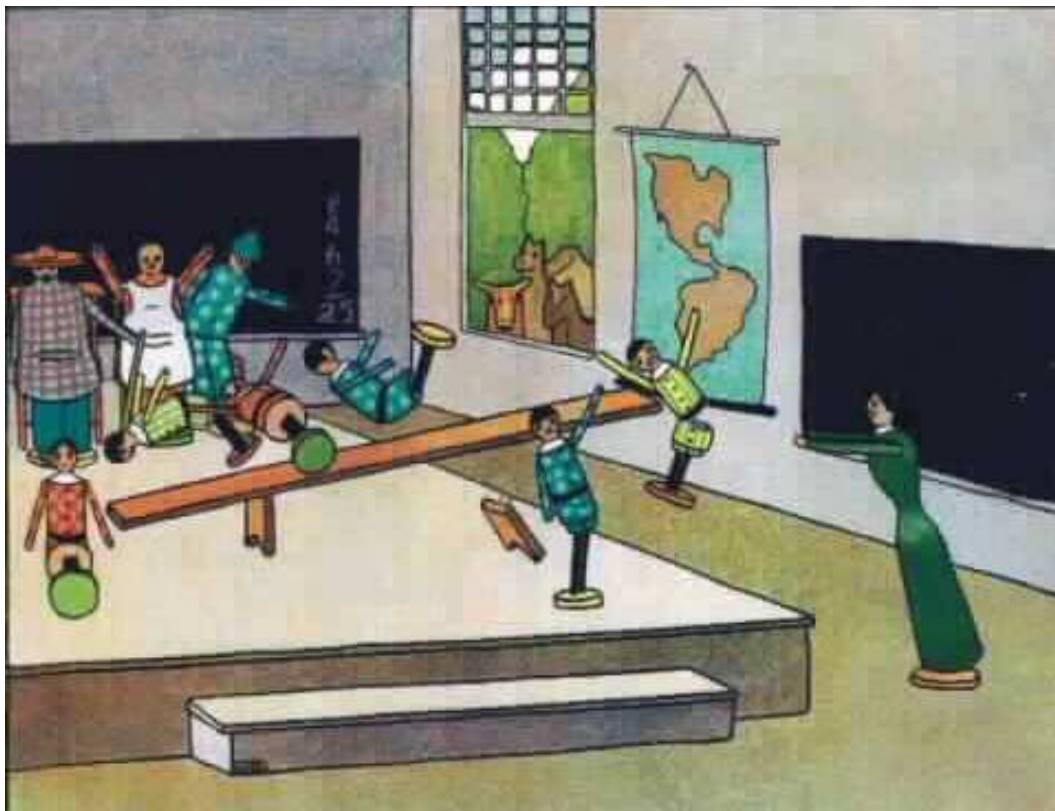

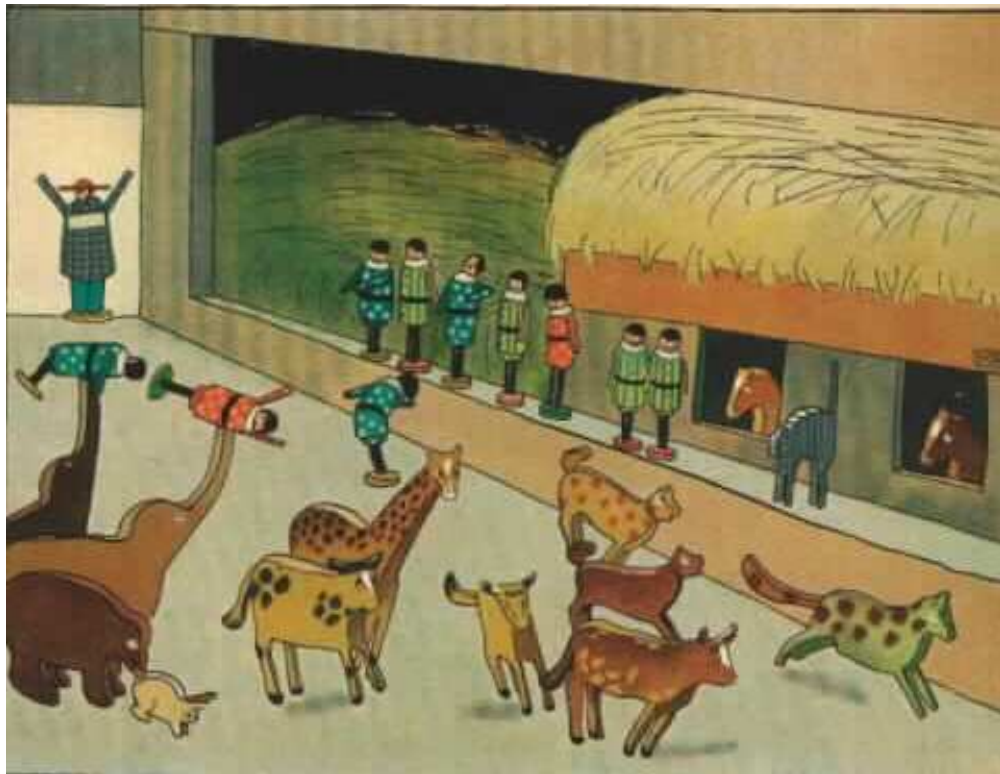
אך אם מישהו מתוך שובבות
עושה דבר רע כלשהו, הרי
מיד קורה מה שניתן לראות
כאן. גם הספסל קורס מיד
וכבר שוכבים על הארץ.

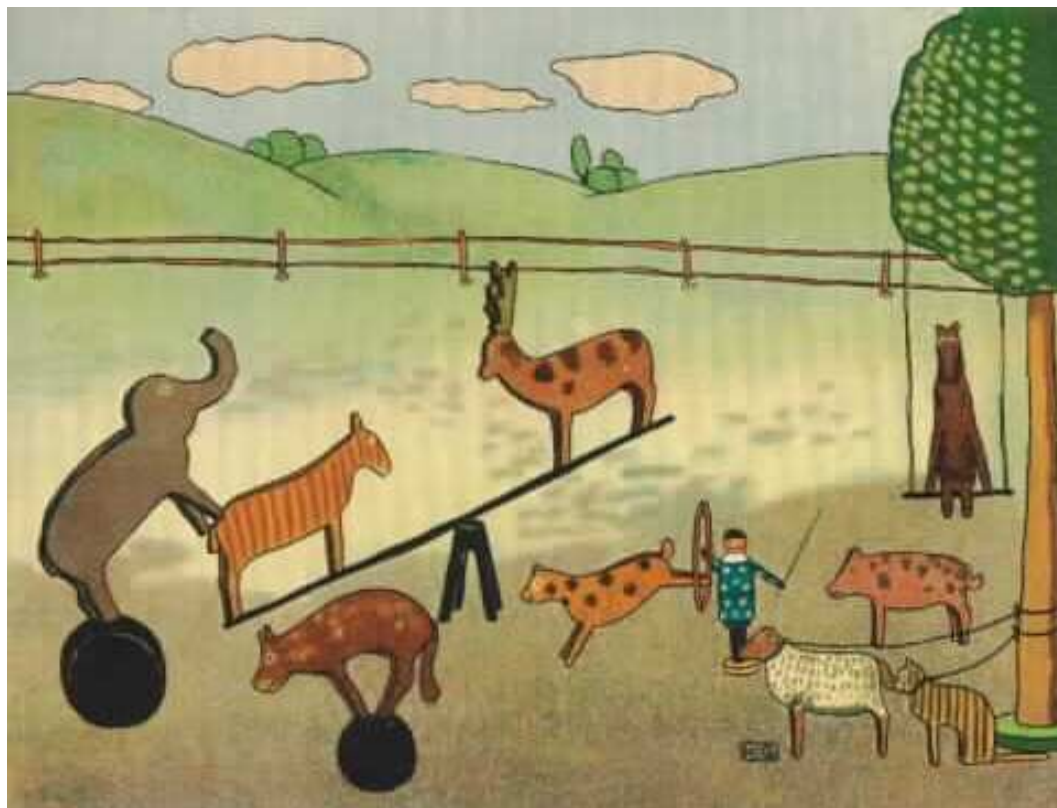

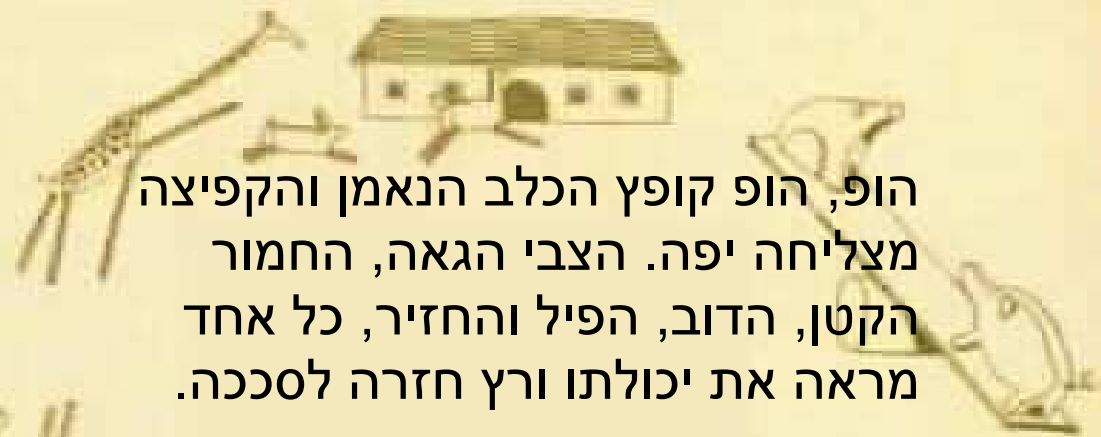

כשאמא הולכת לבית קפה
הילדים נשארים בבית וקוראים
"אמא יקרה מתי תחזרי אלינו?"
הנה דוהרים הסוסים, הכלב
מתרוצץ ונובח והילדים חיש מהר
רצים לביתו של דוד פטר.

הופ, הופ קופץ הכלב הנאמן והקפיצה
מצליחה יפה. הצבי הגאה, החמור
הקטן, הדוב, הפיל והחזיר, כל אחד
מראה את יכולתו ורץ חזרה לסככה.

כמה טובים החיים בכפר הבובות!